

Mijkrēslis

Šodienas pants ir no Jāņa atklāsmes grāmatas 1. nod., 18. pants:
*Jēzus sacīja: "Es biju miris un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam,
un Man ir nāves un elles atslēgas."*

Mijā draudze!

Kā ir dzīvot nulles stundā, kad viss ir beidzies un nekas nav sācies?
Tā apzīmēja brīdi, kad otrais pasaules karš bija beidzies un neviens vēl nezināja kā ies tālāk. Nulles stundu piedzīvoja arī Jēzus mācekļi pēc tam, kad Jēzus nomira pie krusta un dzīve turpinājās, it kā nekas nebūtu bijis, un tomēr pāri mācekļu dzīvēm klājās milzīga tukšuma sajūta. Kā lai dzīvo tālāk, ja esi zaudējis mērķi dzīvē, ja izrādās, ka viss, kam Tu līdz šim ticēji, ir sagrauts, izpostīts, iznīcināts. Dievs izrādījās bezspēcīgs, vājš, kārtējais ziepju burbulis, pašam ar sevi arī vairs nebija iespējams mierīgi sadzīvot pēc visām nodevībām un glēvulībām.

Arī starp mums dzīvo cilvēki, kas pēc zaudējuma nekad vairs nav spējuši atgūties. Viņu dzīve ir beigusies, lai gan fiziski viņi turpina dzīvot. Tā gāja daudziem leģionāriem trimdā, kas bija izdzīvojuši kara briesmas, bet pēc tam vairs nespēja turpināt savu dzīvi, jo atmiņas nedeļa mieru un vienīgi ar alkohola palīdzību varēja tās noslāpēt. Tā var būt ar cilvēkiem, kas izklūst no kādas sekta, kur tika skalotas viņu smadzenes. Tagad viņiem ir jāiemācās pilnīgi no jauna kā tas ir, dzīvot bez norādījumiem no augšas, bez sliktas sirdsapziņas, bez bailēm. Tā var būt ar pieaugušiem, kuri bērnībā ir cietuši no sava tuvinieku vardarbības, un kuri visu atlikušo dzīvi vairs nevar mierīgi gulēt.

Šajā tumsā pirmā nedēļas dienā izskan vēsts, ka Jēzus nav pie mirušajiem, bet ka Viņš ir augšāmcēlies. Augšāmcelšanās vēsts Lieldienas rītā neizskan ar taurēm un fanfarām, tā neienāk grandiozā svētku gājienā, ko apkārt stāvošie sagaida ar ovācijām. Uz dziesmu lapiņas var redzēt tādu bālu zīmējumu ar mācekļiem un mācekļēm, kas nedroši stāv pie Jēzus kapa. Tie ir cilvēki kā mēs, kas to sadzird, kas no vienas puses šaubās, kas ir pārbijušies un skeptiski, bet no otras puses no visas sirds vēlas, lai eņģeļa vēstījums būtu patiesība, lai tik tiešām nāves spēkiem būtu gals, lai varētu sākties jauna dzīve. Mēs atrodamies puskrēslā, ka nevar īsti atšķirt tumsu no gaismas. Tā kā ārā kaut kāda gaisma ir parādījusies, bet diena vēl ir tālu.

Laikam jau mēs nekur tālu no kapa neesam aizgājuši, arī ja ir aizritējuši 2000 gadi kopš pirmo reizi tika pasludināta Jēzus augšāmcelšanās vēsts. Nemaz nerunājot par nekristiešiem, arī mēs, kas ticam Jēzum, joprojām esam tādā starpstāvoklī, ne vairs nulles stundā, - cerība mūsos ir pamodusies, bet joprojām mūsos ir arī neticība, kad ikdienas dzīvē saskaramies ar visādām negācijām, kad mūs pārņem rūpes, uztraukums un bailes, kad vienkārši padodamies stiprākajam un izvairāmies no grūtībām – kur tad ir palikusi mūsu ticība, ka Dievs ir sagrāvis ļaunuma varu un spēj dot dzīvību tam, kas ir grimis

nāves tumsā? Mēs kristieši esam pretrunu pilni, nav tā, ka esam skaidri un gaiši kā eņģeļi. Es varu ticēt, ka Jēzus ir augšāmcēlies, bet ikdienā ar savu dzīvi es to noliedzu.

Tieši tāpēc, ka paši joprojām dzīvojam tādā mijkrēsli, mums ir vajadzīgs Dieva vārds, kas kā gaismas stars izceļ no tumsas. Šodienas vārdus Jēzus saka Jānim, kas ir izsūtījumā Patmosas salā: *"Es biju miris un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam, un Man ir nāves un elles atslēgas."*

Vienalga, kas notiek, mēs esam Kristus rokās. Ar visu savu nespēku, savu remdenību, ar saviem ievainojumiem un iekšējo tukšumu, mēs paliekam Kristū, kas ir dzīvs, kas ir apliecinājis ar Savu nāvi un augšāmcelšanos, ka Dievs nepamet savu radību nāves varā. Lieldienas vēsts nevar novecot, jo Kristus ir dzīvs mūžu mūžam, tā arī mūs šodien spēj uzrunāt un atdzīvināt.

Kristum ir nāves un elles atslēgas. Tik bieži mēs stāvam aiz slēgtām durvīm. Mācekļi pēc Lieldienām ieslēdzās sapulces vietā, jo baidījās no nelabvējiem. Bailes un neuzticība valdīja pār viņiem, tie bija kā cietumā. Un tomēr Jēzus ienāca viņu vidū, Viņam slēgtās durvis nebija nekāds šķērslis. Tā Viņš var ienākt arī mūsu cietokšņos, kur mēģinām izslēgt to, kas mums izraisa nepatiku un nedrošību. Mēs paši veidojam savu elli, kur netiek klāt patiesības gaisma, kur mīlestībai un piedošanai nav vietas, kur mēs paliekam savās dusmās un aizspriedumos. Skatoties uz Kristu, klausoties Viņa vārdos, Dzīvības Gars ienāk mūsu sirdīs. Jēzus atslēdz nāves un elles durvis un ļauj ienākt Dieva mīlestībai cilvēku dvēseles dziļākos stūros.

Lai Kristus arī mūs uzrunā un atdzīvina, kad esam miruši un bez cerības šajā un nākamajā dzīvē! Kristus ir augšāmcēlies. Aleluja!